

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Českých Budějovicích rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Věry Balejové a soudkyň Mgr. Heleny Nutilové a Mgr. Kateřiny Bednaříkové v právní věci žalobce: X, bytem X, zastoupeného Mgr. Pavlem Kandalcem, Ph.D., LL.M., advokátem se sídlem Brno, Moravské nám. 629/4, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem v Brně, Masarykova 427/31, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 10. 2016, čj. 44248/16/5200-10422-711919, **t a k t o :**

Rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství v Brně ze dne 14. 10. 2016, čj. 44248/16/5200-10422-711919 a dodatečný platební výměr Finančního úřadu pro Jihočeský kraj, Územní pracoviště v Českých Budějovicích ze dne 18. 1. 2016 čj. 47319/16/2201-52521-304652, se z r u š u j í a věc se v r a c í žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný je p o v i n e n uhradit žalobci k rukám Mgr. Pavla Kandalce, Ph.D., LL.M. advokáta, na náhradě nákladů řízení celkem 9.800 Kč ve lhůtě třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

Žalobce se žalobou domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání proti platebnímu výměru čj. 47319/16/2201-52521-304652 ze dne 18. 1. 2016, jímž byla žalobci doměřena daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2013 a současně mu byla uložena povinnost uhradit penále z doměřené daně. Napadeným rozhodnutím bylo prvostupňové rozhodnutí správce daně změněno tak, že byla doměřena daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2013 ve výši 409 094 Kč a sděleno penále ve výši 81 818 Kč, přičemž prvostupňový správce daně doměřil daň za uvedené zdaňovací období ve výši 409 670 Kč a byla uložena zákonná povinnost uhradit penále z doměřené daně ve výši 81 934 Kč.

Žalobce v žalobě uvádí, že správce daně i žalovaný nesouhlasili s právním hodnocením příjmů žalobce jako příjmů ze živnosti a dospěli k nesprávnému závěru, že se jedná o příjmy z výkonu nezávislého povolání. V důsledku toho došlo pak k doměření daně, neboť žalobce uplatnil ve svém daňovém přiznání paušální výdaje ve výši 60 % příjmů, zatímco podle právního hodnocení, které zastává žalovaný, bylo možno uplatnit tyto výdaje toliko ve výši 40 % příjmů dle § 7 odst. 7 písm. c) zákona o daních z příjmů. Žalobce naplňuje veškeré znaky živnosti, tedy vykonává soustavnou činnost provozovanou samostatně vlastním jménem, na vlastní odpovědnost a za účelem dosažení zisku. Žalobce je držitelem živnostenského listu na provozování tělovýchovných a sportovních zařízení a organizování sportovní činnosti. V souvislosti s tím žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 11. 2011 čj. 2Afs 16/2011-78, a to zejména na bod 28. Žalobce má za to, že v předmětném zdaňovacím období oprávněně uplatnil výdaje ve výši 60 % z příjmů dle § 7 odst. 7 písm. b) zákona o daních z příjmů. Žalovaný tedy nesprávně zhodnotil příjmy žalobce jako příjmy z jiné samostatné činnosti podle § 7 odst. 2 písm. b) zákona o daních z příjmů místo příjmů podle ustanovení § 7 odst. 1 písm. b) zákona o daních z příjmů. Žalovaný tedy v rozporu se zákonem učinil závěr, že přestože má žalobce živnostenské oprávnění o provozování tělovýchovných a sportovních zařízení a organizování sportovní činnosti, do čehož se řadí i činnost výkonného sportovce, činnost žalobce pod toto oprávnění nespadá a příjem z toho plynoucí je proto příjmem z nezávislého podnikání. Žalovaný nepostupoval v souladu se zásadou in dubio mitius a jeho výklad diskriminuje kolektivní sporty oproti sportům ostatním. V souvislosti s tím odkázal žalobce na nálezy Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 29/08.

Žalovaný navrhoval zamítnutí žaloby, neboť s právními názory žalobce uvedenými v žalobě nesouhlasí. Ohledně posouzení činnosti sportovce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 2Afs 20/2012-23 ze dne 24. 10. 2012, ve kterém soud konstatoval, že pro posouzení činnosti sportovce je rozhodující obsah smlouvy, kterou sportovec uzavřel se svým klubem. Z obsahu hráčské smlouvy je zřejmá výrazná vázanost na klub, se kterým podepsal smlouvu a nelze tedy dospět k závěru, že by činnost výkonného sportovce žalobce provozoval samostatně. Žalovaný proto uzavřel, že přestože má žalobce živnostenské oprávnění k provozování tělovýchovných a sportovních zařízení a organizování sportovní činnosti, činnost, kterou vykonává jako hráč v rámci klubu, není činností podle tohoto živnostenského oprávnění, ale příjmem z nezávislého povolání, které není příjmem ze živnosti ani podnikáním podle zvláštních předpisů. Správce daně a rovněž tak i žalovaný postupovali tak, že pokud podřadili jeho příjmy z této činnosti pod ustanovení § 7 odst. 2 písm. b) zákona o daních z příjmů. Správce daně tedy význam smlouvy, jakož i jednotlivá kritéria zohledněná při posuzování jejího obsahu, plně reflektoval. Žalovaný rovněž nesouhlasil se žalobcem, že

jeho výklad je nesprávný, neboť měl být použit obecný právní princip *in dubio mitius*, neboť nejsou žádné pochybnosti ohledně posouzení činnosti žalobce, a proto nebyla možnost postupovat mírněji. Výklad žalovaného není ani diskriminační. Ze strany správce daně se nejedná o projev libovůle, jestliže je řádně odůvodněno v napadeném rozhodnutí, proč příjmy žalobce spadají do kategorie příjmů upravených v § 7 odst. 2 písm. b) zákona o daních z příjmů (tj. příjmů z výkonu nezávislého povolání, které není živností ani podnikáním podle zvláštních předpisů), a ten tak dle § 7 odst. 7 písm. c) zákona o daních z příjmů může uplatnit výdaje ve výši 40 % dosažených příjmů.

Ze správního spisu byly zjištěny tyto rozhodné skutečnosti:

Dne 22. 5. 2015 byla u žalobce zahájena daňová kontrola za zdaňovací období roku 2011. Žalobce v řádném přiznání k dani z příjmů osob za předmětné zdaňovací období vykázal příjmy z podnikání a z jiné samostatné výdělečné činnosti dle § 7 zákona o daních z příjmů z titulu vykonávání sportovní činnosti, kdy k vykázaným příjmům uplatňoval výdaje procentem z příjmů dle § 7 odst. 7 zákona o daních z příjmů, konkrétně dle § 7 odst. 7 písm. b) zákona o daních z příjmů uplatnil výdaje ve výši 60 % z příjmů, čímž deklaroval, že v tomto období dosahoval příjmů ze živnosti.

Finanční orgány na základě předložených profesionálních smluv dospěly k závěru, že žalobcem vykázané příjmy v předmětném zdaňovacím období nelze hodnotit jako příjmy získané na základě živnostenského oprávnění, neboť byly dosaženy činností žalobce jako hráče kolektivního sportu, a proto se muselo jednat o příjmy podle § 7 odst. 2 písm. b) zákona o daních z příjmů, příjmy byly proto hodnoceny jako příjmy z výkonu nezávislého povolání, které není živností ani podnikáním podle zvláštních předpisů, ke kterým lze ve smyslu § 7 odst. 7 písm. c) zákona o daních z příjmů uplatnit výdaje ve výši 40 % z dosažených příjmů.

Správce daně vydal dodatečný platební výměr za zdaňovací období roku 2013, kterým žalobci doměřil daň ve výši 409 670 Kč a uložil žalobci uhradit i penále z doměřené daně. Žalobce se proti tomuto dodatečnému platebnímu výměru odvolal, žalovaný rozhodl o odvolání žalobou napadeného rozhodnutí tak, že napadené rozhodnutí Finančního úřadu pro Jihočeský kraj změnil, žalobci doměřil daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2013 ve výši 409 094 Kč a rovněž mu sdělil penále z doměřené daně ve výši 81 818 Kč.

Krajský soud přezkoumal napadená rozhodnutí podle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), v mezích daných žalobními body, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Vzhledem k tomu, že žalobce i žalovaný výslovně souhlasili s rozhodnutím o věci samé bez jednání, rozhodl soud v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání.

Žalobce jako hlavní žalobní námitku označil věcnou nesprávnost rozhodnutí, neboť žalovaný resp. Finanční úřad pro Jihočeský kraj, územní pracoviště v Českých Budějovicích jako správce daně nesprávně posoudil povahu příjmů dosahovaných žalobcem za konkrétní zdaňovací období a považoval je za příjmy podle § 7 odst. 2 písm. b) zákona o daních z příjmů, ve zněních pro konkrétní zdaňovací období. Podle žalovaného nebylo možné uplatnit daňové výdaje ve výši 60 % příjmu tak, jak tvrdil žalobce, který své příjmy považoval jako příjmy ze živnosti ve smyslu § 7 odst. 1 písm. b) zákona o daních z příjmů, ale pouze ve výši 40 % příjmů žalobce. Jako spornou mezi stranami označil žalovaný otázku povahy činnosti žalobce. Mezi stranami není sporné, že činnost žalobce je vykonávána soustavně a za účelem dosažení zisku. Žalovaný však odmítl tvrzení žalobce, že jeho činnost

jako profesionálního sportovce, profesionálního hokejisty je vykonávána samostatně. Zároveň žalovaný neshledal naplnění znaku výkonu činnosti na vlastní odpovědnost. Žalobce žalovanému vytýkal postup, který nebyl v souladu se zásadou in dubio mitius a výklad, který žalovaný použil, podle žalobce diskriminuje kolektivní sportovce oproti sportovcům individuálním.

V souzené záležitosti daňové orgány dospěly k závěru po posouzení obsahu žalobcem předložených smluv, na základě kterých vykonává činnost profesionálního fotbalisty, že je zřejmá výrazná vázanost žalobce na klub. Žalobce je povinen podřizovat se časovému a organizačnímu režimu vyplývajícimu z účasti mužstev v soutěžích. Dodržovat pokyny trenérů a členů realizačního týmu, zúčastňovat se akcí pořádaných klubem, vystupovat na veřejnosti, zejména v hromadných sdělovacích prostředcích v oblečení, obuvi a jiných částech oděvů způsobem stanoveným klubem, nosit na oblečení užívaném při výkonu profesionálního hráče a v souvislosti s ním jen reklamy firem stanovených klubem, po dobu trvání smlouvy uzavírat jakoukoli jinou smlouvu týkající se činnosti profesionálního hráče pouze s předchozím písemným souhlasem klubu, a to pod sankcí neplatnosti takové smlouvy, uznávat stanovy klubu, jednat v souladu s nimi, podřizovat se rozhodnutím orgánů klubu a příslušných jednotlivců, jakož i disciplinární kompetenci klubu, neprovozovat bez souhlasu klubu jinou výdělečnou činnost. Daňové orgány proto dospěly k závěru, že činnost žalobce, jako výkonného sportovce, není provozována samostatně. Ačkoli má žalobce živnostenské oprávnění k provozování tělovýchovných a sportovních zařízení a organizování sportovní činnosti, jeho činnost profesionálního hráče či klubu není činností podle živnostenského oprávnění, ale příjmem z nezávislého podnikání, které není příjmem ze živnosti ani podnikáním podle zvláštních předpisů. K tomu žalovaný odkázal na rozsudek NSS sp. zn. 2Afs 20/2012 či sp. zn. 2Afs 16/2011. Vzhledem k tomu, že žalobce podepsal smlouvu s klubem, je obsahem této smlouvy vázán a z obsahu smlouvy podle hodnocení žalovaného vyplývá závěr, že žalobce nevykonává svou činnost samostatně, ale prostřednictvím klubu za asistence spoluhráčů. Smlouvu s klubem uzavřel dobrovolně a bylo pouze na jeho vůli a zvážení jaké znění bude smlouva mít a zda je ochoten přistoupit na podmínky, které si určuje jednostranně klub.

V posuzované věci je proto rozhodnou otázkou povaha činnosti žalobce jako profesionálního hokejového hráče z hlediska výkonu činnosti profesionálního hokejového hráče. Vzhledem k tomu, že náhled na výkon této činnosti se svou povahou vymyká evropskému standardu, je nutné na něj nahlížet skrze obsah profesionální hráčské smlouvy, která je v konkrétním případě s hráčem uzavřena. Profesionální hokejový hráč v České republice může být považován za tzv. osobu samostatně výdělečně činnou (dále jen „OSVČ“), a to provozující živnost či vykonávající nezávislé povolání. Právě o vyřešení této otázky jakou formou je konkrétní činnost žalobce vykonávána, je veden spor mezi žalobcem a žalovaným správním orgánem.

V ustanovení § 7 zákona o daních z příjmů jsou vymezeny příjmy z podnikání a jiné samostatné výdělečné činnosti. Podle odst. 2 písm. b) tohoto ustanovení patří mezi příjmy z jiné samostatné výdělečné činnosti, pokud nepatří do příjmů uvedených v § 6, též příjmy z výkonu nezávislého povolání, které není živností, ani podnikáním podle zvláštních právních předpisů. Soud vycházel při řešení dané otázky z judikatury Nejvyššího správního soudu, podle které je vždy nutné vycházet z okolností konkrétního případu (rozsudek NSS sp. zn. 2Afs 22/2012). V nyní projednávané věci je proto rozhodný obsah profesionální smlouvy, kterou žalobce uzavřel v konkrétním zdaňovacím období. Žalovaný správní orgán shrnul, že na základě uzavřených profesionálních smluv se žalobce dobrovolně zavázal

v rámci výkonu činnosti profesionálního hokejisty, účastnit se tréninků, utkání mužstev klubů, podřízovat se časovému a organizačnímu režimu vyplývajícím z účasti mužstev v soutěžích, dodržovat pokyny trenérů a členů realizačního týmu, zúčastňovat se akcí pořádaným klubem, vystupovat na veřejnosti, zejména v hromadných sdělovacích prostředcích v oblečení, obuvi a jiných částech oděvů způsobem stanovených klubem, nosit na oblečení užívaném při výkonu profesionálního hráče a v souvislosti s ním propagovat jen reklamy firem stanovených klubem, po dobu trvání smlouvy uzavírat jakoukoliv smlouvu týkající se činnosti profesionálního hráče hokeje pouze s předchozím písemným souhlasem klubu, a to pod sankcí neplatnosti takové smlouvy, uznávat stanovy klubu, jednat v souladu s nimi, podřízovat se rozhodnutím orgánů klubu a příslušných jednotlivců, jakož i disciplinární kompetenci klubu a neprovozovat bez souhlasu klubu jinou výdělečnou činnost.

Žalobce uplatnil jako výdaje vůči svým dosaženým příjmům paušální odpočet výdajů ve výši 60 % z příjmů a postupoval tudíž podle § 7 odst. 7 písm. b) zákona o daních z příjmů. Žalovaný správní orgán zastával názor, že podmínky pro uplatnění výdajů v této výši ve smyslu citovaného usnesení zákona o daních z příjmů splněny nejsou, neboť činnost provozovaná žalobcem není živností tak, jak jí vymezuje zákon č. 455/1991 Sb., o živnostenském podnikání, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „živnostenský zákon“). Neshledal totiž naplnění znaku samostatnosti soustavné výdělečné činnosti a vlastní odpovědnosti za tuto činnost. Žalovaný shrnul, že na základě posouzení obsahu profesionálních smluv, které žalobce dobrovolně podepsal nelze dospět k závěru, že by činnost výkonného sportovce provozoval samostatně. Uzavřel, že ačkoliv má žalobce živnostenské oprávnění k provozování tělovýchovných a sportovních zařízení a organizování sportovní činnosti, činnost, kterou vykonává jako hráč v rámci klubu, není činností podle tohoto živnostenského oprávnění, ale příjmem z nezávislého povolání. V takovém případě se nejedná o příjem z živnosti ani podnikání podle zvláštních právních předpisů. Konkrétní činnost žalobce je nutné podřadit pod ustanovení § 7 odst. 2 písm. b) zákona o daních z příjmů ve znění platném pro konkrétní zdaňovací období. Soud považuje toto hodnocení žalovaného jako nesprávné.

V daném případě je mezi účastníky na sporu, zda příjmy žalobce z výkonu činnosti profesionálního hokejisty na základě uzavřených profesionálních smluv představují příjmy z podnikání – ze živnosti dle § 7 odst. 1 písm. b) zákona o daních z příjmů; nebo příjmy z jiné samostatné výdělečné činnosti – příjmy z výkonu nezávislého povolání, které není živností ani podnikáním podle zvláštních předpisů dle § 7 odst. 2 písm. b) zákona o daních z příjmů.

Povahou činností profesionálních sportovců v kolektivním sportu se již zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 29. 11. 2011 čj. 2Afs 16/2011, které se rovněž týkalo profesionálního hokejisty, ve kterém se soud zabýval otázkou, zda výkon činnosti profesionálního hokejisty představuje ze všech okolností výkon závislé činnosti a dospěl k závěru, že činnost profesionálních sportovců je natolik nejasněná a právě neupravená, že nabízí relativní smluvní volnost v tom smyslu, že hráčská činnost pro sportovní klub může být smluvně zakotvena jak formou samostatné výdělečné činnosti, tak formou pracovní smlouvy a proto je třeba vycházet z obsahu smlouvy, na jejímž základě je činnost vykonávána. V citovaném rozsudku je konstatováno, že činnost sportovce se pojmovému vymezení závislé činnosti blíží, ale nedosahuje její intenzity. Sportovec pracuje pro jediného zaměstnavatele, který organizuje jeho činnost, poskytuje mu pracovní pomůcky, stravu nebo dopravu k utkání, ovšem jeho činnost se vymyká zákoníku práce, například způsobem odměňování, způsobem ukončení smlouvy, povinností účastnit se marketingových aktivit klubu nebo systém sankcí za

nedodržení smluvených povinností. Prvku samostatnosti se však nedotýká skutečnost, že žalobce uzavřel profesionální smlouvu na základě vlastního svobodného rozhodnutí. Pro posouzení povahy činnosti žalobce je tedy rozhodný obsah soukromoprávní smlouvy, na jejímž základě je činnost hokejového hráče vykonávána.

V souvislosti s tím soud poukazuje na to, že živností se dle § 2 živnostenského zákona rozumí soustavná činnost provozovaná samostatně, vlastním jménem na vlastní odpovědnost za účelem dosažení zisku a za podmínek stanovených tímto zákonem. Aby byla určitá činnost živností, je nutno kumulativní naplnění všech uvedených podmínek. Mezi stranami není spor o tom, že žalobce svou činnost vykonává soustavně a za účelem dosažení zisku. Přestože vykazuje silné prvky závislosti na sportovním klubu, lze jeho činnost s ohledem na obsah profesionálních smluv považovat za činnost ekonomicky samostatnou. Takto bylo judikováno Nejvyšším správním soudem v rozsudku čj. 6Afs 278/2016-54 ze dne 13. 7. 2017, kdy v uvedeném rozsudku Nejvyšší správní soud učinil závěr, že jednotlivé znaky živnosti, tedy nejsou v případě profesionálního hráče naplněny v čisté podobě. Právní úprava jednoznačně stanoví, že obsahem náplně činnosti „provozování tělovýchovných zařízení a organizování sportovní činnosti“, je mimo jiné též činnost výkonných sportovců provozována samostatně a za účelem dosažení zisku. Podmínky samostatnosti a za účelem dosažení zisku jsou v prováděcím nařízení uvedeny nadbytečně, jelikož se jedná o obecné podmínky, které musí být naplněny u každé živnosti. Podstatné je, že právní úprava připouští činnost výkonného sportovce živnostenským způsobem, aniž by výslovně odlišovala činnost v individuálním a kolektivním sportu.

Nejvyšší správní soud je toho názoru v citovaném rozsudku, že pokud je s ohledem na nejasnost právní úpravy v zásadě možné vykonávat samostatnou činnost profesionálního sportovce dle § 7 zákona o daních z příjmů, buďto jako živnostenské podnikání nebo jako nezávislé povolání, nelze za daného právního stavu daňový subjekt nutit, aby zvolil ten způsob, který je vhodnější z hlediska fiskálních zájmů státu. Pokud žalobce vykonával činnost profesionálního hráče jako živnost na základě příslušného živnostenského oprávnění, příjmy z této činnosti představují příjmy ze živnosti dle § 7 odst. 1 písm. b) zákona o daních z příjmů.

Soud proto učinil s odkazem na závěr učiněný v rozsudku Nejvyššího správního soudu 6Afs 278/2016-54, že žalovaný po zhodnocení žalobcem předložených profesionálních smluv a charakteru činnosti žalobce jako profesionálního hokejisty, pochybil, jestliže uzavřel, že se jedná o příjmy z výkonu nezávislého povolání ve smyslu § 7 odst. 2 písm. b) zákona o daních z příjmů pro konkrétní zdaňovací období.

Nepřípadná je argumentace zásadou *in dubio mitius*, respektive *in dubio contra fiscum*, neboť aplikace této zásady předpokládá existenci vícero (nejméně dvou) obhajitelných výkladů konkrétního ustanovení, proto nelze na základě žalobcovy argumentace z povahy věci uvažovat o aplikaci této zásady.

Vzhledem na shora uvedeném odůvodnění rozsudku soud dospěl k závěru, že jak rozhodnutí žalovaného, tak i rozhodnutí prvostupňového správce daně, bylo vydáno v rozporu se zákonem, a proto soud napadené rozhodnutí zrušil dle § 78 odst. 1 s.ř.s. a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný úspěch ve věci neměl, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží. Žalobce měl ve věci plný úspěch, proto mu soud podle § 60 odst. 1 s.ř.s. přiznal náhradu nákladů

řízení proti žalovanému. Tyto náklady jsou tvořeny částkou 9.800 Kč (soudní poplatek za žalobu ve výši 3.000 Kč a dva úkony právní služby spočívající v převzetí a přípravě zastoupení a podání žaloby, za něž náleží mimosmluvní odměna ve výši 2 x 3.100 Kč (§ 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5 advokátního tarifu) a paušální náhrada hotových výdajů ve výši 2 x 300 Kč. Celkem tedy odměna zástupce žalobce představuje částku 9.800 Kč. Uvedenou částku je žalovaný povinen zaplatit žalobci k rukám jeho právního zástupce ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Krajský soud v Českých Budějovicích
dne 25. července 2017

JUDr. Věra Balejová v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení :
Prázdna Jaroslava